

[Alfred Bøgh.]

Hertil vil den højtærede finansminister måske svare, at han ikke tænker på at frigive det tvangsopsparede beløb på een gang. Det vil dog være en ringe trøst, hvis der forestår nye valutabekymringer. Med den regering, vi nu har, tør det siges at være det sandsynligste. Jeg tror derfor, at vi nu er kommet til det punkt i udviklingen, da det er nødvendigt at gøre de påkrævede forbrugsbegrænsninger endelige i stedet for at omsætte dem i veksler på en højst usikker fremtid.

I det hele taget er tankerne om den såkaldte velfærdsstat — som efter min mening så sandelig ikke er nogen velfærdsstat for hverken arbejdere eller andre — så tydeligt baggrunden for de forslag, regeringen i dag har præsenteret os for. Jeg vil gerne pege på den meget væsentlige ting, at der er intet i regeringens forslag, som peger i retning af, at priserne kan gå nedad. Regeringens forslag er udformet, som om vi altid ville have stigende priser og stigende omkostningsniveau. Jeg kan ikke se rettere, end at hele komplekset af forslag — hvor mange smukke ord der end er sagt om det — kun vil befordre den næste socialdemokratiske valutakrise.

Regeringen ønsker så åbenbart ikke at forhindre de muligheder, der er for en ny stigning i pristallet. Her er vi ved en meget væsentlig ulempe ved regeringens forslag: den tænker ikke på muligheden af, at der kan komme prisfald, og den tænker end mindre på at hjælpe et sådant prisfald på vej. De selvregulerende kræfter, som det må være et liberalt ønske at fremme, ligger regeringen fjernt. Men princippet er klart nok: man kræver ind for samtidig at dele ud.

Hvadenten man synes om det eller ej, bør man se realiteterne i øjnene: de nye forbrugsafgifter vil bevirke en følelig stigning i erhvervslivets omkostninger og dermed i pristallet. Jeg tror, at den jævne mand vil have meget vanskeligt ved at se nogen ræson i forslagene. Jeg vil ikke sige ham imod, hvis han ser regeringens forslag som inflation sat i system. Ordningen forudsætter nemlig, at der i de kommende år sker en sådan opsparring, at pengene kan betales tilbage uden forringelse af levefoden for den jævne befolkning. Sker det ikke, vil vi gå store vanskeligheder i møde.

Vi har med andre ord i så fald blot læsset byrderne over på fremtiden, som sikkert får nok i sit eget.

Hertil kommer, at regeringens forslag indebærer en yderligere forøgelse af det i forvejen altfor store bjerg af papir. Lad mig som eksempel på papirvældet nævne forslaget om tilskud til landbruget. Det overlades til sognerådene at skønne over, om en ejendoms samlede høstudbytte har været mere end 30 pct. under det sædvanlige; er det tilfældet, vil ansøgeren kunne opnå statslån på indtil 3 000 kr. Jeg vil tro, at der er et og andet sognerådsmedlem, der tager sig til hovedet, når han stifter bekendtskab med forslaget; det vil skabe helt uoverstigelige vanskeligheder for sognerådene at skønne i dette spørgsmål. Det vil medføre en ny flom af papir og vil efter min mening næppe være muligt at administrere. Samtidig vil det give anledning til en og anden undersøgelse, som aldrig før er set, fordi sognerådene samtidig skal danne sig et skøn over ansøgenes økonomiske forhold. Jeg kan roligt sige, at her er regeringen på vildspor. Jeg tror, at de landmænd, som regeringens forslag ønsker at tilfredsstille, vil betakke sig for denne håndsrækning.

Jeg vil gerne nævne et andet forslag: den forhøjede told på kaffen. Der er en iøjnespringende fare for, at Sverigesrejserne igen vil blive meget aktuelle. Takket være den tidligere regerings politik, som på meget væsentlige områder bragte prisnedsættelser — lad mig blot nævne det fald i tekstilpriserne, der fulgte importrestriktionernes ophævelse på dette område — blev Sverigesrejserne mindre attraktive. Nu vil befolkningen igen begynde at rejse til Sverige for at få billig kaffe. Og det vil gå på samme måde med tekstilvarerne. Herigennem vil det danske samfund tabe fremmed valuta, og regeringen vil have forøget vanskelighederne for erhvervslivet.

Af den højtærede finansministers forslag fremgår det, at han fortsat bekender sig til pristallets ufejlbarehed. Der er ingen ændring i hans syn på det område. Men en sådan tankegang er et klart udtryk for, at den høje regering intet har lært af det, der kendetegner de sidste års økonomiske udvikling. Der er talt kønne ord om opsparringen; men der er en meget væsentlig og